

De Poolse arbeidswet is zoo gemaakt, dat ze onderscheid maakt tusschen geoorloofde en ongeoorloofde stakingen.

Stakingen, die b.v. uitbreken om de ongeregelde uitbetaling van de loonen, zijn geoorloofd, maar duurt de staking lang en heeft de fabrikant er groot geldelijk nadeel van, dan wordt de staking door de heeren machthebbers als ongeoorloofd betiteld.

Tot de ongeoorloofde stakingen behooren stakingen voor het wettig bestaan en erkenning der vakvereniging, disciplinaire zaken in de fabriek enz. Ook de politieke en solidariteitsstaking, die zeer vaak door de regering bloedig wordt onderdrukt, zijn onwettig.

DEZE ZOMER vond een grootsche boerenbetoging plaats in Raclavice. De boeren eischten een nieuwe, meer democratische ordening. In de strijd, die tusschen boeren en politie ontstond, vielen vele dooden en gewonden.

Zonder eenig bewijs veroordeelde men anderen wegens actie tegen de regering. Maar deze onderdrukking kon de revolutionaire doortastendheid van het Poolse proletariaat niet verstakken.

In deze tijd kunnen slechts directe acties, solidariteit, goede stakingsorganisatie en leiding der arbeiders zelf, hen bevrijden van de kapitalistische onderdrukking.

Maar tot nu toe is de toestand der arbeiders in Polen verschrikkelijk.

EEN MAAND GELEDEN werd in Polen een boek in beslaggenomen, geschreven door een arbeids-inspectrice van de regering en getiteld: De Poolse Staking.

In dit boek werd slechts een fabriek beschreven, maar de daar heerschende verhoudingen zijn overal nagenoeg dezelfde. Zelfs deze inspectrice, wier ideologie geheel gelijk zijn aan die van de heerschende klik, kon haar verontwaardiging niet verbergen; toen zij de arbeidsvoorwaarden in de Poolse werkplaatsen bestudeerde.

In de fabriek waarover zij schreef, werkten 360 arbeiders meest vrouwen. De directeur gaf slechts werk aan jonge dorpsmeisjes, die gedwongen werden, het liefje te worden van de opzichters en bazen. Viel ze niet in de smaak dan behoefde ze niet te denken werk te krijgen. Zij werkten voor ongelooflijk lage lonen, waren niet georganiseerd en kropen voor de baas, die hen in zijn macht had.

Onder de arbeiders bevond zich altijd een spion die de uitdrukkingen van ontevredenheid aan de werkgever moest rapporteeren. Hij ontving daarvoor dubbel loon. Ook was het zijn plicht, leden te werven voor de reactionaire vakvereniging.

De opzichters betaalden niet regelmatig en niet geheel het loon aan de arbeiders uit. Zijn berekeningen vervalschten zij, ten bate van zich zelf en de directeur. De arbeiders hadden dit door en verlangden, dat de arbeidersinspectie zou komen. Maar ook deze deed niets, omdat hij op goede voet stond met de directeur. Hij schoof het op de lange baan. Weken verliepen en niets veranderde; de arbeiders verloren hun geduld. Zij sloten zich aan bij de oppositionele vakvereniging en stelden hun eischen:

1- loonsverhooging. 2e. juiste berekening van hun loon, 3e. verwijdering van de tegenwoordige opzichter en zijn helper, en van de tegenwoordige "afgevaardigde" die als spion bekend stond.

De directeur bood tegenstand. De arbeiders gingen staken, bleven samen in de fabriek, toonden een bewonderenswaardige solidariteit en besloten tot het uiterste te vechten.

DE BEZETTINGS-STAKINGEN maken de regering ongerust, daar de arbeiders steeds strijdlijstiger worden en omdat gedurende 14 jaar zeer veel van deze stakingen voorkwamen.

Een andere strijdwijze om economische rechten te verkrijgen is onmogelijk omdat de staking zonder bezetting geen resultaat heeft, daar direct de werklozen gedwongen worden, de fabriek op gang te houden. De bezetting maakt ook de uitsluiting onmogelijk.

Door deze bezettingen groeide het bewustzijn der arbeiders ook omdat ze nu een tactiek hebben om zich met succes tegen de ondernemers te verzetten. Daarom groeide van de kant van de ondernemers de spionage, om de ongewenschte elementen direct te kunnen ontslaan.

De laatste tijd met de groei van de solidariteit, willen de werklozen haast niet meer onderkruipen, hoewel ook hun toestanden vreeselijk zijn.

DE ARBEIDERS in de fabriek door de regerings-inspectrice beschreven, stakten reeds 5 dagen, met steeds meer vertrouwen in eigen kracht en solidariteit. Toen maakte het leven in deze uitzonderlijke toestand eenige vrouwen ziek, speciaal de zwangeren. De arbeiders verpleegden hun zieken zoo goed als dat ging.

Familieleden der stakers konden geen contact met hen krijgen, daar politie-cordons om het bedrijf waren getrokken.

Hierna ontbreken 15½ blz. uit het boek, die van hoogerhand geschrapt zijn. Uit het vervolg kunnen we opmaken, dat de staking bloedig onderdrukt is.

Echter de zaak werd té bekend, en door de algemeene solidariteit met de slachtoffers, vonden de heeren het beter de arbeiders-eischen in te willigen. 4000 arbeiders organiseerden een grootsche protest-staking en betoging. Alle arbeiders waren op de been. De politie kwam en Hier zijn weer 5½ blz. geschrapt.

Na eenige dagen begroeven de arbeiders de slachtoffers der terreur. 100.000 waren aanwezig om de 10 vermoorden te begraven. Met hun gebruikelijke geringschatting spraken de burgerlijke kranten van slechts 30.000 aanwezigen.

Dat is het beeld van de strijd der Poolse arbeiders voor meer menselijke toestanden, beschreven niet door een revolutionair, maar door een arbeids-inspectrice van de regering!"

+++++

BIBLIOTHEK DER RATEKORRESPONDENZ.

Voor de internationale propaganda zijn we per 1 Juli begonnen met de publicatie van een nieuwe reeks geschriften in de Duitse taal onder de titel "BIBLIOTHEK DER RATEKORRESPONDENZ". Als nummer 1 van deze serie is verschenen:

De Poolse arbeidswet is zoo gemaakt, dat ze onderscheid maakt tusschen geoorloofde en ongeoorloofde stakingen.

Stakingen, die b.v. uitbreken om de ongeregelde uitbetaling van de loonen, zijn geoorloofd, maar duurt de staking lang en heeft de fabrikant er groot geldelijk nadeel van, dan wordt de staking door de heeren machthebbers als ongeoorloofd betiteld.

Tot de ongeoorloofde stakingen behooren stakingen voor het wettig bestaan en erkenning der vakvereniging, disciplinaire zaken in de fabriek enz. Ook de politieke en solidariteitsstaking, die zeer vaak door de regering bloedig wordt onderdrukt, zijn onwettig.

DEZE ZOMER vond een grootsche boerenbetooging plaats in Raclavice. De boeren eischten een nieuwe, meer democratische ordening. In de strijd, die tusschen boeren en politie omstond, vielen vele dooden en gewonden.

Zonder eenig bewijs veroordeelde men anderen wegens actie tegen de regering. Maar deze onderdrukking kon de revolutionaire doortastendheid van het Poolse proletariaat niet verstakken.

In deze tijd kunnen slechts directe acties, solidariteit, goede stakingsorganisatie en leiding der arbeiders zelf, hen bevrijden van de kapitalistische onderdrukking.

Maar tot nu toe is de toestand der arbeiders in Polen verschrikkelijk.

EEN MAAND GELEDEN werd in Polen een boek in beslaggenomen, geschreven door een arbeids-inspectrice van de regering en getiteld: De Poolse Staking.

In dit boek werd slechts één fabriek beschreven, maar de daar heersche verhoudingen zijn overal nagenoeg dezelfde. Zelfs deze inspectrice, wier ideologie geheel gelijk zijn aan die van de heersche klik, kon haar verontwaardiging niet verbergen; toen zij de arbeidsvoorwaarden in de Poolse werkplaatsen bestudeerde.

In de fabriek waarover zij schreef, werkten 360 arbeiders meest vrouwen. De directeur gaf slechts werk aan jonge dorpsmeisjes, die gedwongen werden, het liefje te worden van de opzichters en bazen. Viel ze niet in de smaak dan behoefde ze niet te denken werk te krijgen. Zij werkten voor ongelooflijk lage lonen, waren niet georganiseerd en kropen voor de baas, die hen in zijn macht had.

Onder de arbeiders bevond zich altijd een spion die de uitdrukkingen van ontevredenheid aan de werkgever moest rapporteren. Hij ontving daarvoor dubbel loon. Ook was het zijn plicht, leden te werven voor de reactionaire vakvereniging.

De opzichters betaalden niet regelmatig en niet geheel het loon aan de arbeiders uit. Zijn berekeningen vervalschten zij, ten bate van zich zelf en de directeur. De arbeiders hadden dit door en verlangden, dat de arbeidsinspectie zou komen. Maar ook deze deed niets, omdat hij op goede voet stond met de directeur. Hij schoof het op de lange baan. Weken verlieten en niets veranderde; de arbeiders verloren hun geduld. Zij sloten zich aan bij de oppositionele vakvereniging en stelden hun eischen:

1. loonsverhooging. 2e. juiste berekening van hun loon, 3e. verwijdering van de tegenwoordige opzichter en zijn helper, en van de tegenwoordige "afgevaardigde" die als spion bekend stond.

De directeur bood tegenstand. De arbeiders gingen staken, bleven samen in de fabriek, toonden een bewonderenswaardige solidariteit en besloten tot het uiterste te vechten.

DE BEZETTINGS-STAKINGEN maken de regering ongerust, daar de arbeiders steeds strijdlijstiger worden en omdat gedurende 14 jaar zeer veel van deze stakingen voorkwamen.

Een andere strijdwijze om economische rechten te verkrijgen is onmogelijk omdat de staking zonder bezetting geen resultaat heeft, daar direct de werklozen gedwongen worden, de fabriek op gang te houden. De bezetting maakt ook de uitsluiting onmogelijk.

Door deze bezettingen groeide het bewustzijn der arbeiders ook omdat ze nu een tactiek hebben om zich met succes tegen de ondernemers te verzetten. Daarom groeide van de kant van de ondernemers de spionage, om de ongewenschte elementen direct te kunnen ontslaan.

De laatste tijd met de groei van de solidariteit, willen de werklozen haast niet meer onderkruipen, hoewel ook hun toestanden vreeselijk zijn.

DE ARBEIDERS in de fabriek door de regerings-inspectrice beschreven, staakten reeds 5 dagen, met steeds meer vertrouwen in eigen kracht en solidariteit. Toen maakte het leven in deze uitzonderlijke toestand eenige vrouwen ziek, speciaal de zwangeren. De arbeiders verpleegden hun zieken zoo goed als dat ging.

Familieleden der stakers konden geen contact met hen krijgen, daar politie-cordons om het bedrijf waren getrokken.

Hierna ontbreken 15½ blz. uit het boek, die van hoogerhand geschrappt zijn. Uit het vervolg kunnen we opmaken, dat de staking bloedig onderdrukt is.

Echter de zaak werd té bekend, en door de algemeene solidariteit met de slachtoffers, vonden de heeren het beter de arbeiders-eischen in te willigen. 4000 arbeiders organiseerden een grootsche protest-staking en betooging. Alle arbeiders waren op de been. De politie kwam en Hier zijn weer 5½ blz. geschrappt.

Na eenige dagen begroeven de arbeiders de slachtoffers der terreur. 100.000 waren aanwezig om de 10 vermoorden te begraven. Met hun gebruikelijke geringschatting spraken de burgerlijke kranten van slechts 30.000 aanwezigen.

Dat is het beeld van de strijd der Poolse arbeiders voor meer menselijke toestanden, beschreven niet door een revolutionair, maar door een arbeids-inspectrice van de regering!"

BIBLIOTHEK DER RATEKORRESPONDENZ.

Voor de internationale propaganda zijn we per 1 Juli begonnen met de publicatie van een nieuwe reeks geschriften in de Duitse taal onder de titel "BIBLIOTHEK DER RATEKORRESPONDENZ". Als nummer 1 van deze serie is verschenen:

LENIN ALS PHILOSOPH.

Kritische Betrachtung der philosophischen Grundlagen des Leninismus.

von J. Harper.

Inhoud:

- I. Einleitung
- II. Der Marxismus.
- III. Der bürgerliche Materialismus.
- IV. Dietzgen.
- V. Mach.
- VI. Avanarius.
- VII. Lenin.
 - a. Die Kritik.
 - b. Die Naturwissenschaft.
 - c. Der Materialismus.
 - d. Flechanow.
- VIII. Die russische Revolution.
- IX. Die proletarische Revolution.

Dit boekje is een critiek op de philosophische opvattingen van Lenin en de russische Bolsjewiki, zooals ze in het boek van Lenin "Materialismus en Empiriokritizismus" zijn neergelegd. Onder de russische intellectuelen kwam omstreeks 1904 een strooming naar voren, die geestdriftig de nieuwe natuurphilosophie, die in West-Europa vooral door Ernst Mach ontwikkeld werd, propageerde en deze met het Marxisme probeerde te verbinden. Lenin beschouwdedit als een aanslag op het Marxisme en daarom onderwierp hij deze nieuwe stroomingen aan een heftige critiek. Want deze aanslag was niet alleen een aanslag op het Marxisme, maar tegelijk op de grondslagen van de partij. In deze partijstrijd heeft Lenin gewonnen, het Machisme werd uit de partij gebannen.

Van deze partijstrijd kon echter pas in 1927 in West-Europa kennis genomen worden, doordat het boek van Lenin toen in het Duitsch werd uitgegeven. En deze uitgave had niet zoozeer de bedoeling, de geschiedenis van deze partijstrijd te doen kennen, dan wel om als propaganda-materiaal te dienen voor de westeuropese landen. In het voorwoord wordt aangegeven, dat een Duitsche uitgave van het boek noodig was, omdat in de sociaal-democratie allerlei verwarde en idealistische en nieuw-kantiaansche stroomingen heerschen, terwijl de grootste onklarheid heerscht omtrent de filosofie van het marxisme. Daarom moeten we uit het werk van Lenin leeren, wat feitelijk de filosofie van het marxisme is.

Alvorens het boek van Lenin nu aan een critiek wordt onderworpen, vinden we in "LENIN ALS PHILOSOPH" eerst een beschouwing over de ontwikkeling van het Marxisme, en over het burgerlijk materialisme, wat hun ontstaansbodan is en hoe hun punten van overeenkomst en verschil liggen. Verder zien we dan, hoe de opkomende bourgeoisie in West-Europa het natuurkundig of burgerlijk materialisme noodig had in haar strijd tegen kerk en koningschap en hoe ze dit materialisme weer liet vallen, toen deze strijd met haar overwinning was geëindigd.

Bij de critiek op het boek van Lenin vinden we dan, dat de nieuwe stroomingen, zooals b.v. door de natuurkundige Mach werd gedragen, geen

bijdrage voor het Marxisme kunnen leveren en dat Lenin dus in zoo verre gelijk had. Echter, uit de wijze, waarop hij zijn kritiek oefent, blijkt, dat hij van die nieuwe stroomingen heel weinig begrepen had, hij schuift Mach en Avanarius allerlei dingen in de schoenen, die deze nooit hebben beweerd en zelfs in volkomen tegenstelling tot hun opvattingen staan. Als critiek op deze stroomingen hebben zijn beschouwingen daarom niet de geringste waarde. Belangrijker is echter, dat Lenin daarbij z'n eigen opvatting omtrent de philosophische kwesties geeft en dan blijken deze geheel op de bodem van het burgerlijk materialisme te staan. De conclusie van "Lenin als Philosoph" is dan ook, dat Lenin van de filosofie van het marxisme nooit iets begrepen heeft.

Dit boekje zou echter geen goed marxistisch werk zijn, als niet tegelijk werd aangegeven, waardoor Lenin (en met hem de bolsjewistische partij) in het burgerlijk materialisme moesten blijven steken. Dat ligt in de maatschappelijke verhoudingen, die nog in Rusland heerschten. Zooals in de 19e eeuw in West-Europa het burgerlijk materialisme het wapen was tegen de macht van kerk en koningschap, zoo moest het dit ook zijn tegen de macht van de Russische kerk en het Tsarisme. En idealistische stroomingen die aan het "Machisme" ontleend zijn, konden dit wapen alleen verzwakken.

In de hoofdstukjes "Die russische Revolution" en "die proletarische Revolution" wordt het verschil in maatschappelijke verhoudingen uiteengezet tusschen Rusland en de hoog-kapitalistische landen. Daaruit vloeit dan een volkomen ander karakter van de problemen, die in de russische en de hoog-kapitalistische maatschappij tot een oplossing moesten komen.

"HET MARXISME VAN LENIN EN DE BOLSJEWISTISCHE PARTIJ IS EEN LEGENDE"
Rusland en maatschappelijk achterlijk land met een heel gering proletariaat neergehouden in een barbaarsch systeem van kerk en tsarisme. De val van dit systeem was eerste eisch en de intellectueelen voerden tientallen jaren lang een heftige propaganda tegen dit systeem. Het "socialisme" dat de dragende gedachte van deze propaganda moest zijn, kon zoodoende niets anders dan intellectueele-socialisme zijn. D.w.z. de intellectueelen konden de maatschappelijke omvorming niet anders zien, dan dat zij geroepen zouden zijn, de maatschappij om te vormen, waarbij de arbeidersmassa's als hulptroepen moesten fungeren, om hen in het zadel te helpen. Juist als in de 19e eeuw in West-Europa waar het toen niet de intellectueelen waren, maar de opkomende bourgeoisie. Dat is geheel anders dan in de hoog-kapitalistische landen, waar een talrijk proletariaat was en in deze massa's daarom het uitgangspunt van de maatschappelijke omvorming zijn. Alle vraagstukken van leiding en massa van organisatie en doelstelling worden daarmee volkomen anders. En juist de leer van de klasse-ontwikkeling in de hoog-kapitalistische maatschappij is, wat we marxisme noemen. Van dit alles is bij de Russen niets te vinden, omdat zulk een maatschappij daar niet bestond.....
..... De Russische bolsjewistische partij kon de weg van het marxisme niet verlaten, want ze is niet marxistisch geweest. Dat bewijst iedere bladzijde van Lenin's boek. En het marxisme zelf bewijst door zijn stelling, dat de theoretische inzichten door de maatschappelijke verhoudingen en noodzakelijkheden bepaald worden, dat het niet anders zijn kan. Het marxisme bewijst echter tegelijk de noodzakelijkheid van deze legende. Iedere burgerlijke revolutie van de illusie van de legende, dat meer en anders is. Hier was het de illusie van